

Budapest, 1900. augusztus 15. – New York, New York, USA, 1981. augusztus 16.

Értelmiségi családból származott, apja ügyvédként működött, de egy papíráru feldolgozó üzemet is működtetett. Középiskolai tanulmányait a Tavaszmező utcai gimnáziumba végezte. 1923-ban a Királyi Magyar Pázmány Péter Tudományegyetemen jogi diplomát szerzett. A jogi kar elvégzése után az ügyvédi pálya felé indult el. Ügyvédjelöltként Wekerdy Géza irodájában dolgozott, majd 1928-ban egységes bírói és ügyvédi vizsgát tett. 1945-ig a fővárosban praktizált. 23 kat. holdas mintabirtokát bérbe adta. Ügyvédi irodája az 1930-as évek elejétől választási ügyekre specializálta magát. 1931-ben belépett a Független Kisgazdapártba, 1936-tól a párt ügyésze, majd főügyésze. 1939-ben ő irányította az FKGP választási kampányát. A második világháború alatt német –és nyilas ellenes beállítottsága folytán bekapcsolódott a függetlenségi és népfrontmozgalomba, majd az ellenállásba. A német megszállás után illegalitásba vonult. Közreműködött a Magyar Front létrehozásában, Dessewffy Gyulával együtt a kisgazdapárt képviselője a szervezet titkos összejövetelén; 1944 szeptemberétől a Magyar Front Intézőbizottságának tagja. Ellenezte a Nemzeti Parasztpárt felvételét a Magyar Frontba. 1944. október 15-én Kovács Imrével együtt körbejárták a budapesti nyomdákat, hogy felkészítsék azokat a kiugrásra. A nyilas puccs után bekapcsolódott a katonai ellenállásba, részt vett a Magyar Nemzeti Felkelés Felszabadító Bizottságnak munkájában. A németek kiűzéséig Budapesten bujkált. 1945. február 18-ától az FKGP ügyvéd csoportjának a társelnöke. Augusztus 26-án bekerült az FKGP Országos Intézőbizottságába, majd 1946. szeptember 7-én beválasztották az FKGP Politikai Bizottságába. 1945-1946-ban a Haladás Filmművészeti Rt. és a Mercur Bank Rt. Budapest igazgatóság tagja. 1945. április 2-án Budapesten az Ideiglenes Nemzetgyűlés tagjai közé delegálták. 1945. október 7-étől a fővárosi törvényhatósági bizottság tagja. November 4-én a nagy-budapesti választókerületben mandátumot szerzett, a Nemzetgyűlés Politikai Bizottsága tagja. 1945. november 23-ától a Tildy-, majd a Nagy Ferenc-kormányban az Igazságügyi Minisztérium politikai államtitkára. Államtitkárként nem volt hajlandó eltérni a rendőrségnél és a bíraskodásban a törvénytelenéseket, élesen szembe állt a kommunista párttal, így egyre nagyobb politikai nyomás nehezedett rá. 1946. december 31-én kénytelen volt megválni az államtitkárságtól, a pártvezetőséggel való ellentétei miatt. 1947. február 28-án FKGP politikai bizottsági tagságáról is le kellett mondania. 1947. március 10-én kilépett a Független Kisgazdapártból. A Nemzetgyűlés július 25-i feloszlásáig párton kívüli képviselő volt. 1947. augusztus 4-én a hazai és külföldi sajtó képviselői előtt nyilvánosan is bejelentette a polgári ellenzéki gondolatot képviselő pártja megalakulását.

1947. augusztus 31-én a párt elnökeként, az Ellenzék című lap főszerkesztőjeként nyolc mandátumot szerzett; közülük ötről még az alakulás előtt lemondott, de nagy-budapesti, szolnoki és Csongrád megyei mandátumait megtartotta. Az Országgyűlés Politikai Bizottságán kívül még további két állandó bizottságban kapott helyett.

1947. november 3-án a budapesti népfőügyész mentelmi jogának előzetes letartóztatására is kiterjedő felfüggesztését kérte. Azzal vádolták, hogy államtitkársága idején hivatali hatalmával visszaélve segédkezett a Magyar Földhitelintézet cégvezetője, a Magyar Közösség tagja, a megszálló németekkel kollaboráló Orbán János politikai mentesítésében. Ügyét a mentelmi bizottság elé utalták, amely már november 5-én elkészítette a bűnpártolás alapján elmarasztaló jelentést. A bizottsági idézésre nem jelent meg. 1947. november 4-én családjával Ausztriába menekült, majd néhány nappal később az Egyesült Államokba utazott. 1947. november 14-én mentelmi jogát felfüggesztették. 1947. november 20-án az Országos Nemzeti Bizottság a függetlenségi párti listákon megválasztott összes képviselő, köztük az ő mandátumait is – törvénytelen módon – megsemmisítette. November 23-án megfosztották magyar állampolgárságától, majd 1948. július 9-én elrendelték vagyonának elkobzását. 1949-ben csatlakozott a Magyar Nemzeti Bizottmányhoz, 1950-től a bizottmány végrehajtó bizottsági tagja, egyúttal az igazságügyi és sajtóbizottság vezetője lett. Az Európai Rab Nemzetek Közgyűlésében ő képviselte a magyar emigrációt, megválasztották a szövetség tájékoztatási bizottságának alelnökévé. Írt a nyugati magyar lapokba, az Amerika Népszavába, amelynek rövid ideig szerkesztője is volt, valamint a Szabadságba és a Wisconsini Magyarországba. Az 1956-os forradalom után visszavonult a politikai tevékenységtől, a Magyar Bizottság munkájában már nem vett részt. Az 1970-es évekre teljesen elszigetelődött az emigrációban és visszavonult.